

РЕШЕНИЕ

№ 369

гр. София, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Златина Рубиева

Членове: Иванка Иванова
Петя Алексиева

при участието на секретаря Пролетка Асенова
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20231000502804 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение № 4438 от 11.08.2023 г., постановено по гр.д. № 8504/2022 г., Софийски градски съд, I-30 състав е отхвърлил предявения от С. Б. Г. срещу Прокуратурата на Република България иск за сумата от 150 000 лева, ведно със законната лихва за забава от 10.08.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща част от обезщетението за имуществени вреди, възлизащи общо на 1 260 000 лева, изразяващи се в загубата на възможностите за претендиране и получаване на обезщетение за неимуществените и имуществените вреди от противозаконното му лишаване от свобода в периода 1985 г. - края на юни 1988 г. във връзка и за реализирането на т.нар. „възродителен процес“.

С оглед отхвърляне на главния иск с решението си първоинстанционният съд е оставил без разглеждане предявения от ищцата евентуален иск за сумата от 120 000 лева, ведно със законната лихва за забава от 10.08.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от нарушаване правото му на разглеждане и приключване в разумен срок на сл. д. № 1/1991 г.,

преобразувано в сл.д. №780 – II/1998 г. по описа на ВОП –София, преобразувано в ДП № II - 048/1999 г. по описа на ВОП – София за периода от образуване на производството през януари 1991 г. до предявяване на исковата молба – 10.08.2022 г.

Разгледал и уважил частично искът по т.2, като осъдил ответника Прокуратурата на Република България да заплати на ищцата сумата от 12 000 лв. по иск с правно основание чл.2б от ЗОДОВ за определяне на глобално обезщетение за претърпените от него вреди от нарушаване правото му на разглеждане и приключване в разумен срок на сл. д. № 1/1991 г., преобразувано в сл.д. №780 – II/1998г. по описа на ВОП – София, преобразувано в ДП № II - 048/1999 г. по описа на ВОП – София за периода от образуване на производството през януари 1991 г. до предявяване на исковата молба – 10.08.2022 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане, като е отхвърлил иска за разликата над присъденото обезщетение от 12 000 лв. до предявения размер от 270 000 лева, както и претенцията за законна лихва за периода от 10.08.2019 г. до датата на исковата молба.

С решението между страните и съобразно изхода на делото са разпределени направените от тях разноски. Срещу така постановеното решение са постъпили въззивни жалби и от двете страни.

Ответникът Прокуратурата на Република България и в срока по чл.259, ал.1 от ГПК (препис от решението е връчен редовно на 16.08.2023 г., а въззивната жалба е подадена на 22.08.2023 г.) обжалва с въззивна жалба вх. № 77369 постановеното първоинстанционно решение изцяло в неговата осъдителна част за сумата от 12 000 лв. присъдено обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва и за разноските с оглед изхода на процеса.

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимна страна, която не дължи държавна такса в производството по аргумент от мотивите на ТР № 7/2014 от 16.11.2015 г., т.д. № 7/2014 г. ВКС, ОСГК, в които е прието общо правило за недължимост на държавна такса по всяко гражданско дело по ЗОДОВ, по което държавата е представена като институция от държавния орган, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите.

Предвид горното същата е редовна.

По същество въззивникът-ответник поддържа, че в обжалваната му част решението е порочно поради нарушение на материалния закон, нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Поддържа се, че определянето на висящото наказателно дело като такова за граждански права по смисъла на чл.6, §1 от КЗПЧОС, не произтича от качеството на ищеца като граждански ищец в наказателния процес. Твърди, че безспорно ищецът не го притежава, а и националният закон не допуска да го придобие във фазата на досъдебното производство. Твърди се, че продължителността на наказателното производство, не е попречило на ищеца да реализира правата си за възмездяване на претърпените от него вреди от престъплението. Поддържа, че разпоредбата на чл.26 от ЗОДОВ е в сила от 15.12.2012 г. и няма обратно действие. Твърди се, че не са ангажирани доказателства отразяващи действително търпените неимуществени вреди като пряк и непосредствен резултат от предявеното нарушение на разглеждане на досъдебното производство в разумен срок. Твърди, че размерът на присъденото обезщетение е силно завишен и не е съобразен с принципа заложен в чл.52 ЗЗД и трайната съдебна практика.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението му в обжалваната част и постанови друго, с което да отхвърли изцяло исковата претенция, при условията на евентуалност-да намали размера на присъденото обезщетение.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК не е постъпил отговор от въззиваемата страна-ищеца в първоинстанционното производство.

Ищецът в първоинстанционното производство С. Б. Г. и в срока по чл.259, ал.1 от ГПК (препис от решението е връчен редовно на 17.08.2023 г., а въззивната жалба е подадена чрез ЕПЕП на 31.08.2023 г.) обжалва с въззивна жалба вх.№ 79908/01.08.2023 г. постановеното първоинстанционно решение изцяло в неговите отхвърлителни части за сумата от 150 000 лв.-имуществени вреди, за сумата от 258 000 лв., представляваща разликата над присъденото обезщетение от 12 000 лв. до претендирания размер от 270 000 лв., ведно със законната лихва от 10.08.2019 г., както и в частта, с която е оставен без разглеждане иска по чл.26 от ЗОДОВ за сумата от 120 000 лв.

Въззивната жалба е подадена чрез процесуалния представител на ищеца

адвокат Ф., надлежно упълномощена с пълномощно приложено на л.135 от първоинстанционното дело. Дължимата държавна такса е внЕ.а с вносен документ от 31.08.2023 г., приложен към въззивната жалба.

Предвид горното същата е редовна.

По съществото въззивникът-ищец счита, че решението в обжалваните му части е неправилно и необосновано, постановено при съществено нарушение на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон, практиката на СЕС и стандартите на ЕСПЧ за остойностяване на неимуществените вреди от нарушението на чл.6, §1 от ЕКЗПЧОС. Поддържа се, че неправилно и необосновано съдът е отхвърлил главния иск за обезщетяване на имуществените вреди от забавянето на досъдебното производство, изразяващи се в загубата на възможностите за претендиране и получаване на обезщетение за неимуществените и имуществени вреди от противозаконното лишаване на ищеца от свобода в периода 1985 г. - края на юни 1988 г. във връзка с реализирането на т.нар. „възродителен процес“. Твърди се, че съдът неправилно и в противовес с логическите правила е счел, че липсва причинно следствена връзка. Развива подробни аргументи по съществото на спора и във връзка с твърденията за неправилност на извода на първостепенния съд.

Поддържа се, че съгласно константната практика на ВКС съдът не се произнася по евентуалния иск (какъвто е този по т.1.2. от петитума), ако не се е сбъднало условието, от което зависи разглеждането му - в случая уважаването на главния иск. Ако съдът се е произнесъл по евентуалния иск, без да се е сбъднало вътрешното процесуално условие, то в тази част решението му се явява процесуално недопустимо. В случая условието не се е сбъднало, защото главният иск по т.1.1. от петитума на исковата молба е бил отхвърлен, поради което съдът не е имал правомощие да се произнася по евентуалния иск като го остави без разглеждане. Поддържа се, че решението в частта за оставяне без разглеждане на иска по т.1.2. от петитума на исковата молба е недопустимо и следва да бъде обезсилено, в условията на евентуалност е неправилно и следва да бъде отменено.

Поддържа се, че решението в частта, с която искът за неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над присъдената сума от 12 000 лв. до претендираната от 270 000 лв. е необосновано и неправилно, защото макар и

формално да е посочено, че се определя глобално обезщетение за всички вреди от забавянето на делото, не са изложени конкретни мотиви за отхвърляне на иска за посочената разлика. Във въззивната жалба са развити изключително подробни аргументи по съществото на спора. На следващо място се поддържа, че първоинстанционният съд е решил въпроса за началния момента на дължимост на законната лихва за забава за обезщетението по чл.26 от ЗОДОВ в противоречие с материалния закон - чл.84, ал.3 от ЗЗД и с практиката на ВКС обективизирана в решения по чл.290 от ГПК, в която е прието, че законната лихва върху присъденото обезщетение по чл.26 от ЗОДОВ се дължи не от датата на предявяване на иска, а от увреждането, макар и забавеното производство да не е приключило.

Моли съда да отмени решението в обжалваната му част и вместо него постанови друго, с което да уважи в цялост предявените искове.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК не е постъпил отговор от въззиваемата по тази жалба страна-ответникът в първоинстанционното производство.

С оглед постъпилите въззивни жалби Решение № 4438 от 11.08.2023 г., постановено по гр.д. № 8504/2022 г., Софийски градски съд, I-30 състав се обжалва в неговата цялост.

В открито съдебно заседание въззивникът-ищец чрез процесуалния си представител моли съда да постанови решение, с което да бъде уважена въззивната му жалба и да отмени първоинстанционното решение в обжалваните от ищеца части по съображения подробно изложени във въззивната жалба. Моли съда да остави без уважение въззивната жалба на ответника.

В открито съдебно заседание въззивникът-ответник чрез своя процесуален представител моли съда да уважи въззивната му жалба и отмени първоинстанционното решение по изложените в нея съображения.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Софийски градски съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.26 от ЗОДОВ, предявен от С. Б. Г. срещу Прокуратурата на Република България, за

осъждането на ответника да заплати на ищеца обезщетения за поправяне на вредите, причинени му от нарушение на правото на разглеждане и решаване на висящото следствено дело № 1/1991 г., преобразувано в следствено дело № 780-II/1998 г. по описа на ВОП-София, а сега ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП-София, за периода от образуване на делото през месец януари 1991 г. до момента на подаване на исковата молба, както следва:

1. Иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 150 000 лв., представляваща част от обезщетението за имуществени вреди, възлизащи общо на 1 260 000 лв. и изразяваща се в загубата на възможностите за претендиране и получаване на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди от противозаконното лишаване на ищеца от свобода в периода 1985 г.-края на юни 1988 г. във връзка и за реализирането на т.нар.възродителен процес, ведно със законната лихва от 10.08.2019 г. до окончателното изплащане на сумата. Този иск е предявен като главен.

2. Иск за заплащане на сумата от 120 000 лв., ведно със законната лихва за забава от 10.08.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща обезщетение за неимуществени вреди. Този иск е предявен като евентуален по отношение на иска по т.1, като процесуалното условие между двата иска е уважаване на главния иск, т.е. ако съдът уважи главния иск, то не следва да се произнася по иска по т.2

3. Иск предявен в условията на евентуалност, ако съдът отхвърли главния иск по т.1. Този евентуален иск е за заплащане на сумата от 270 000 лв., ведно със законната лихва за забава от 10.08.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, което обезщетение да калкулира неимуществените вреди и остойностяване на имуществените такива от загубата на възможностите от бавенето на делото. В случай, че съдът отхвърли този иск, то моли да се произнесе по иска по т.2 за заплащане на сумата от 120 000 лв., ведно със законната лихва за забава от 10.08.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща обезщетение за неимуществени вреди.

Такава е исковата претенция, съобразно уточнителна молба вх.№ 75577/11.11.2022 г.-л.151 от първоинстанционното дело.

От събраните пред първоинстанционния и въззивния съд доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните

правнорелевантни факти и обстоятелства:

Между страните няма спор по фактите. Не се спори, че наказателно производство по следствено дело № 1 от 1991 година по описа на Прокуратура на Въоръжените сили (така нареченото дело за „Възродителния процес“) е започнало на 30.01.1991 г., както и че към постановяване на съдебното решение, същото не е приключило. На съда е служебно известно, а и се установява от приетите пред първоинстанционния съд писмени доказателства, че производството по следственото дело е прекратено с Постановление от 31.05.2022 г., поради настъпила смърт и на последния обвиняем, което и по жалба на пострадалите лица е отменено с влязло в сила на 22.12.2022 г. Определение № 1223, постановено по ч.н.д. № 821/2022 г. по описа на Апелативен съд - София, 6-ти наказателен състав и делото е върнато на ВОП за продължаване на процесуално-следствените действия. От представените пред настоящата въззивна инстанция нови писмени доказателства, се установява, че ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП-София, пр.пр. № 3/2001 г. по описа на ВОП-София, продължава с предявяване на пострадалите на материалите по разследването. Не се спори, че процесното дело е образувано срещу Т. Х. Ж. и о.з.ген.полк. Д. И. С. за това, че в периода 1984-1989 година, в съучастие с други лица, са подбуждали към национална вражда и омраза - престъпление по чл.162 НК. В периода 31.01.1991 г. - 30.06.1992 г., в качеството на обвиняеми, като съизвършители, са привлечени лицата Д. И. С., Т. Х. Ж., Г. И. А., П. Ш. М., П. П. К.. В последствие на Д. С. било повдигнато ново обвинение по чл.387, ал.2 от НК (за престъпление по служба), от което са произлезли тежки вредни последици. Обвиняемите Т. Ж. и Г. А. са били привлечени като обвиняеми по същия текст като подбудители на Д. С..

Не е спорно също така, че на 20.07.1993 г. във Върховния съд - Военна колегия, бил внЕ. обвинителен акт срещу о.з.ген.полк. Д. С., Т. Ж. и Г. А., като по внЕ.ия обвинителен акт било образувано НОХД № 1/1994 г. по описа на Върховния съд - Военна колегия. С Разпореждане по НОХД № 1/1994 г. по описа на Върховния съд - Военна колегия, Заместник - председателя на Върховния съд и председател на Военна колегия генерал-майор Ч. е върнал делото за допълнително разследване. Делото е върнато в Прокуратурата на въоръжените сили на 09.02.1995 г. за изпълнение на указанията. По-късно, на 19.12.1997 г., обвинителен акт по следствено дело №1/1991г. бил отново внЕ.

във Върховния касационен съд и било образувано НОХД № 01/1998 г. по описа на ВКС срещу същите извършители по същите обвинения, като с Разпореждане от 28.04.1998г. съдия подп. А. И. е върнал делото повторно за извършване на допълнително разследване, поради това, че не са изпълнени указанията, дадени при предишното връщане на делото. Поради настъпили промени в подсъдността, с писмо от 13.05.1998 г., делото било изпратено на Софийска военнookръжна прокуратура. С постановление от 29.09.1998 г. на о.з. полковник В. Б. - прокурор при СВОП следствено дело № 1/1991 г. по описа на Прокуратурата на въоръжените сили било преобразувано в сл. дело №780-Н/1998 г. по описа на СВОП. Впоследствие и спрямо обвиняемите Т. Ж. и Д. С., наказателното производство е прекратено, поради смъртта на всеки един от тях. С постановление от 06.04.1999 г. наказателното производство било спряно поради наличие на свидетели в чужбина. На 04.12.1999 г. делото било възобновено и разследването продължило под нов номер- Н-048/1999 г. по описа на ВОП-София. По това дело била изпратена молба за правна помощ до компетентните турски власти, като е изискано да се извърши разпит по делегация на пострадалите лица.

С постановление от 04.10.2018 г. на военен прокурор при ВОП-гр. София, наказателното производство по ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП-София е спряно на основание чл.199 и чл.244, ал.1, т.1, вр. с чл.25, ал.2, вр. с чл.242, ал.1, предл.2 от НПК. От това постановление се установява, че към датата на издаването му са били установени и разпитани 369 свидетели-лица със сменени имена, принудително въдворени в ТВО-Белене, от общо 446 пострадали лица. Установени са още 38 свидетели, които обаче са починали и не са могли да дадат свидетелски показания. По-голяма част от тях са починали на територията на Република Турция, като актовете за смърт и удостоверения за наследници на починалите лица са били издадени по надлежния ред от компетентните органи в Република България. Не са разпитани 35 лица, които преобладаващо се намират на територията на Република Турция и продължително време отсъстват от страната. Повечето от тях трайно са се заселили в Република Турция и не посещават Република България. Задължителният разпит на тези лица не е постигнат дори и след изготвяне, изпращане и получаване на резултатите от три съдебни поръчки за правна помощ от Република България до Република Турция, поради което е изготвена и изпратена по надлежния ред нова, четвърта подред съдебна

поръчка до Република Турция за установяване и разпит на тези 35 лица, която до момента на постановяване на определението не е изпълнена. Прокурорът и предвид гореизложеното, както и предвид Определение № 3730/03.09.2018 г. на СГС, НО, 22 състав, постановено по реда на чл.369, ал.3 от НПК по молба на пострадалата Топал, с което е определен едномесечен срок за произнасяне от прокурора, е приел, че единствена възможност за решаване на делото по същество е неговото спиране.

От писмо на ВКП, отдел 04 „Международен“ от 26.02.2018 г. се установява, че молбата за правна помощ на ВОП-София до МП е изпратена на 25.01.2019 г. От приетото по друго идентично дело пред настоящата въззивна инстанция писмо на ВКП, отдел 04 „Международен“ от 09.01.2019 г., вх. в ВОП на 14.01.2019 г. се установява мотивиран отказ за изготвяне на обоснована поредна молба за правна помощ от страна на ВКП, поради изтичане на абсолютната давност по чл.80, ал.1, т.3 от НК на 13.02.2000 г.

От удостоверение вх.№ 70469/20.07.2020 г. на СГС се установява, че за периода от 01.01.2018 г. до датата на издаване на удостоверението, са образувани 94 броя дела в Софийски градски съд по заявление по чл.368 НПК за ускоряване на сл.д. № 1/1991 г., ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП-София и са издадени 78 броя определения, с които са определени мерки по чл.369 от НПК за ускоряване на същото досъдебно производство.

Установява се, че на 13.03.2019 г. ищецът е депозирал до ВОП-София искане за участие в ДП като пострадало лице, на 19.01.2022 г. е заявил искане за промяна на правната квалификация на обвинението и издирване и установяване на други съучастници.

Пред първоинстанционния съд са събрани и свидетелски показания.

Свидетелят Х. С. Б. установява, че познава ищеца от 1959 г. още от гимназията. Установява, че ищецът се интересува от делото, което се води във ВОП и това дело продължава вече 30 години. И двамата били в Белене. С. е давал показания по делото в Турция и бил притеснен, че делото продължава толкова години, от делото С. очаквал справедливост.

Свидетелят Т. М. Ш. установява, че и той е лежал в Белене, където се запознал с ищеца. Установява, че ищецът се интересува от наказателното дело, защото половината от живота му минал.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд

приема следното от правна страна:

Въззивните жалби са подадени в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирани да обжалват страни-ищецът и ответника в първоинстанционното производство и са насочени срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.258, ал.1 ГПК. В този смисъл подадените въззивни жалби са процесуално допустими.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл.2б от ЗОДОВ във вр. с чл. 6, § 1 КЗПЧОС за заплащане на обезщетения за имуществени и неимуществени вреди в съотношение, посочено от ищеца в уточнителната му молба от 11.11.2022 г.

Допустимостта на иска по чл. 2б ЗОДОВ за обезщетение на вредите от нарушение на правото по чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС по висящо производство не е обусловена от абсолютните процесуални предпоставки на чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ - да е изчерпана административната процедура за обезщетение на вредите по реда на глава трета "а" от ЗСВ и да няма постигнато споразумение.

Настоящият съдебен състав намира, че искът е допустим и е предявен от лице, което притежава материално-правна легитимация, чиито права и задължения се засягат пряко от производството по сл.д. № 1/91 г., впоследствие преобразувано в сл.д. № 780-П/1998 г. по описа на ВОП-София, а към момента ДП № П-048/1999 г. по описа на ВОП-София. По силата на чл. 2б, ал. 3 ЗОДОВ всяко лице, което е увредено от действията или бездействията на съдебните органи в рамките на едно незавършило с окончателен съдебен акт производство, може да подаде жалба пред съд и в рамките на едно отделно исково производство да претендира обезщетяването на нанЕ.ите му вреди.

Нормата предоставя самостоятелен ред, по който всеки гражданин и юридическо лице може да търси отговорност на държавата и да претендира обезщетение за вреди, причинени му в резултат от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията.

Качеството жертва/пострадал от престъплението ищецът е придобил от

момента на образуване на досъдебното производство (30.01.1991г.), който е и началният момент за определяне продължителността, съответно разумността на срока на разследване (в този смисъл Решение № 72/18.05. 2017 г. по гр. д. № 3619/2016 г. на ВКС, Решение № 73/02.06.2022 г., гр.д.№ 4038/21 г. ВКС, III г.о.).

Правото на обезщетение, което ищеца претендира, олицетворява неговия "личен и имуществен" интерес, основаващ се на нарушаване на основни негови права. В случая - по наказателното производство е повдигнатото обвинение по чл.387, ал.2, вр. ал.1 НПК и от същото са засегнати основни права на ищеца като правото на етническа принадлежност, на име, на свободно придвижване, на труд и др./, като изходът от това наказателно производство е решаващ за признаването им. А това, че са засегнати негови права безспорно се установява с приетите по делото писмени доказателства-удостоверение изх.№ 5547/20.03.1991 г. на МВР, с което се удостоверява, че ищецът по силата на административен акт е престоял по политически причини в Белене за времето от 28.12.1984 г. до 01.08.1986 г., предложение от февруари 1985 г. за принудителното установяване на ищеца за срок от три години в друго населено място, Заповед № I-677 от 19.09.1986 г. на МВР за прилагане на превантивна административна мярка.

Т.е. безспорно в хода на съдебното дирене е установено, че ищецът е жертва на т.нар. "Възродителен процес", представляващ опит на управляващата към онзи момент партия в България да наложи насилствена асимилация на мюсюлманското население (турци, помаци и др.). Това е наименованието, с което е известен в обществото процесът на системни репресии срещу тези социални групи и етноси. Мерките за осъществяване на тази политика се състоят в принудителна смяна на арабско-турските имена с български, ограничения в използването на родния език от представителите на тези групи, насилствено ограничаване на техните традиционни обичаи и ритуали, и изповядването на тяхната религия. С посочените по-горе писмени доказателства несъмнено се установява, че такива мерки са осъществени и спрямо ищеца. Безспорно образуваното наказателно производство за пострадалия от репресиите ищец е било надежда за репарирание, макар и частично на преживените от него унижения и страдания. Тази надежда продължава повече от 30 години и очевидно вече е загубена, ведно с вярата за

възмездие чрез върховенството на закона, каквото и до момента ищецът не е получил.

По същество на предявените искове:

Първият иск е предявен като главен и е за заплащане на обезщетение за **имуществени вреди в размер на 150 000 лв.**, представляваща част от обезщетението за имуществени вреди, възлизащи общо на 1 260 000 лв. и изразяваща се в загубата на възможностите за претендиране и получаване на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди от противозаконното лишаване на ищеца от свобода в периода 1985 г.-края на юни 1988 г. във връзка и за реализирането на т.нар.възродителен процес, ведно със законната лихва от 10.08.2019 г. до окончателното изплащане на сумата.

Правилно е решението на първоинстанционния съд по първия предявен иск, респ. въззивната жалба на ищеца е неоснователна.

Ищецът претендира имуществени вреди, изразяващи се в загубата на възможностите за претендиране и получаване на обезщетения за неимуществени и имуществени вреди от противозаконното му лишаване от свобода в периода 1985 г. - края на м. юни 1988 г., т.е. ищецът претендира пропуснати ползи, неосъществено увеличаване на имуществото му, в следствие неполучени обезщетения от него в качеството му на увредено от деликта лице.

За да е основателна така предявената претенция, то на първо място ищецът следва да е лишен по някаква причина, за която държавата отговаря, от възможността да предяви такива претенции. Тази предпоставка не е налице, защото още през 1991 г. законодателят е приел Закон за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица - Обн., ДВ, бр. 50 от 25.06.1991 г., който е специален закон предвидил и специален ред за обезщетение, административен по своя характер - заповед на областния управител, с която се определя дали лицата имат право на еднократно обезщетение, съответно какъв е неговият размер, заповедта подлежи на обжалване по реда на АПК - чл. 5 от закона. Този ред изключва исковия по ЗОДОВ - Определение № 324 от 12.07.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2177/2018 г., IV г. о., ГК, Определение № 189 от 4.05.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1627/2018 г., III г. о., ГК. Без значение е дали по настоящото дело има доказателства за платено такова на ищеца, защото единствено и само от него

е зависело дали ще предяви претенциите си по този ред и в случай, че не е сторил това, то очевидно не е по причина, за която държавата може да отговаря, или поне такава не се доказва по делото. В случай, че е реализирал правата си, но счита, че изплатеното обезщетение е с твърде нисък размер и не може да репарира, причинените му имуществени и неимуществени вреди, то законодателят не е предвидил възможност, както в други закони, в случай, че не е доволен от размера на изплатеното му обезщетение, да го претендира по общия ред, пред съд.

Както вече е посочено в Определения на ВКС, по идентични казуси, ако ищецът счита, че специалният ред е противоконституционен или противоречащ на правото на Европейския съюз, той разполага с друг иск за обезщетяване на вредите, които са причинени от въвелият този ред закон-
Определение № 170 от 5.06.2020 г. на ВКС по ч. гр. д. № 921/2020 г., IV г. о., ГК, Определение № 455 от 30.11.2020 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3527/2020 г., IV г. о., ГК.

На следващо място както правилно е приел и първоинстанционният съд, не е налице пряка причинна връзка и претендираните имуществени вреди не са в резултат на нарушение на правото на ищеца на разглеждане и решаване на висящото следствено дело № 1/1991 г. в разумен срок.

Както към 1991 г., така и към настоящия момент са били в сила и са действали, и ЗОДОВ и Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица, предвид наличието на който и на основание чл.8, ал.3 от ЗОДОВ, тези иски са били недопустими, както е приети с цитираните по-горе две определения на ВКС.

Следователно не забавеното наказателно производство е пряката причина, ищецът да не може да претендира и получи по-висок размер на обезщетение, а самата законодателна уредба.

И не на последно място причинените от деликт пропуснати ползи трябва да бъдат доказани със сигурност, както трябва да бъдат доказани със сигурност пропуснатите ползи, причинени от неизпълнение на договорно задължение - Тълкувателно решение № 3/2021 г. от 13.01.2023 г., т.д. № 3/2021 г. на ВКС, ОСГТК, представляващо задължителна съдебна практика. Такава сигурност в случая не е налице, доколкото липсва каквато и да е било сигурност, че предявените деликтни иски са с правно основание чл.45 от ЗЗД

спрямо установените виновни лица (в случай, че такива бяха установени съевременно в наказателното производство) са щели да бъдат уважени, както и липсва каквато и да е сигурност, че срещу виновните лица е щяло да бъде постановена осъдителна присъда.

Ето защо няма как съдът да направи обоснован извод за сигурно увеличаване на имуществото на ищеца в качеството му на увреденото лице, което е осуетено от деликта, а именно: нарушение на правото на разглеждане и решаване на сл. дело с № 1/1991 г. в разумен срок, в следствие на което виновните лица са починали, а други са останали неустановени, което лишило ищеца от възможността да предяви своите деликтни искове срещу тези лица.

По тези мотиви обжалваното от ищеца първоинстанционно решение, в частта, с която е отхвърлен главният му иск за имуществени вреди в размер на 150 000 лв., частично предявени от 1260 000 лв., следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По вторият предявен иск за заплащане на сумата от 120 000 лв., ведно със законната лихва за забава от 10.08.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща обезщетение за неимуществени вреди. Този иск е предявен като евентуален по отношение на иска по т.1.1. от петитума на исковата молба, като процесуалното условие между двата иска е уважаване на главния иск, т.е. ако съдът уважи главния иск, то не следва да се произнася по иска по т.2. Този иск е предявен като евентуален, като ищецът е определил положителна връзка между двете материални правоотношения, следователно правоотношението по главния иск изпълнява роля на положителен факт спрямо съществуването на правоотношението по евентуалния иск.

Този иск обаче е предявен като евентуален спрямо иска по т.2 от петитума на исковата молба, като ищецът е определил отрицателна връзка между двете материални правоотношения, т.е. ако съдът отхвърли иска по т.2, то тогава да разгледа и уважи иска по т.1.2. от петитума на исковата молба.

С оглед така предявените искове, въззивният съд намира, че предявеният в условията на евентуалност иск по т.2 за заплащане на сумата от 270 000 лв., ведно със законната лихва за забава от 10.08.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, което обезщетение да калкулира

неимуществените вреди и остойностяване на имуществените такива от загубата на възможностите от бавенето на делото, е недопустим, поради което и решението на първоинстанционния съд обжалвано в тази част с въззивна жалба на ответника, се явява недопустимо и следва да бъде обезсилено.

Видно е че сумата от 270 000 лв., представлява сбор от вече предявените суми от 150 000 лв. за имуществени вреди и 120 000 лв., като изрично е посочено, че сумата от 270 000 лв. калкулира неимуществените вреди имуществените такива от загубата на възможностите.

Първо недопустимо е да се „калкулират“ в един иск, искът за неимуществени и искът за имуществени вреди. Когато на обезщетение подлежат неимуществени и имуществени вреди, исковете са два – единият е за имуществените, другият е за неимуществените вреди. В този смисъл Решение № 50119/27.01.2023 г. гр. дело № 951/2022 г., ВКС, Второ гражданско отделение.

Второ ищецът вече е предявил по т.1.1. и т.1.2 тези искове и е поискал защита на тези свои права, поради което е недопустимо да ги предявява втори път, само че кумулирани в един общ иск по т.2. Този извод може да се направи по аналогия от разпоредбата на чл.126 от ГПК, съобразно която когато в един и същ съд или в различни съдилища има висящи две дела между същите страни, на същото основание и за същото искане, по-късно заведеното дело се прекратява служебно от съда, с изключение на делата за присъждане на първоначално непредявената част от вземане, предмет на дело по вече висящ частичен иск. Когато прекратяването се постановява от въззивния съд, той обезсилва решението на първата инстанция.

Т.е. налице е висящ спор по така предявените искове и макар със същата искова молба ищецът сезира съдът със същите претенции.

Налице е пълно тъждество между предмета, страните и вида на търсената съдебна защита с иска по т.2 спрямо исковете по т.1.1 и т.2.1. от петитума на исковата молба. Страните са еднакви, с исковете се цели идентичен резултат – обезщетяване на претендираните от ищеца имуществени и неимуществени вреди от не приключване на производството по досъдебното производство в разумен срок.

В конкретния случай първоинстанционният веднъж е отхвърлил вече иска по т.1.1 за имуществени вреди за сумата от 150 000 лв. като

неоснователен, след което за втори път отхвърля този иск, тъй като тази сума е кумулирана, „калкулирана“ според ищеца, в предявения по т.2 от петитума на исковата молба, т.е. налице е произнасяне по същество два пъти по един и същ иск.

По тези съображения решението на СГС в тази му обжалвана част следва да бъде обезсилено.

С оглед обезсилване на решението в частта, с която СГС се е произнесъл по третия недопустим иск, то и на основание чл.271, ал.2 от ГПК, се възстановява висящността и по евентуално съединения иск по т.1.2. от петитума на исковата молба, поради което решението, в частта с която този иск е оставен без разглеждане, в която част решението има характер на определение, ще следва да бъде отменено и вместо него съдът следва да постанови решение по същество на този иск за заплащане на сумата от 120 000 лв. неимуществени вреди.

По съображения изложени по-горе основателна е претенцията за заплащане на неимуществени вреди от нарушаване правото на разглеждане и приключване в разумен срок на наказателното производство.

По размера на тази претенция.

Предмет на установяване в настоящото производство е общата продължителност на наказателното дело, с оглед на неговата фактическа и правна сложност, като съдът преценява осъществяването на отделните забавяния, причината, която ги е предизвикала с изключение на забавянията, дължащи се на поведението на претендиращата обезщетение страна. Държавата отговаря за тези забавяния, тъй като е длъжна да установи правила, както и спазването им, предвид предотвратяване на последиците от недобросъвестно упражняване на права и недобросъвестно изпълнение на задължения. Отговорността по чл. 26 ЗОДОВ не е обусловена от виновно поведение на лицата от състава на държавните органи, които в делото участват като процесуални субституенти, тъй като вредите се формират от забавяне разглеждането на делото над разумния срок.

Съгласно чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС – всяко лице, при решаването на правен спор относно негови граждански права /в случая за присъждане на обезщетение от нарушението им/, има право на гледане на делото в разумен срок, независимо от това в коя фаза се намира производството - в досъдебна

или съдебна/. Разглеждането и решаването на наказателното дело в разумен срок е основен принцип в наказателното производство, съгласно чл.22 НПК. Обстоятелството, че заради прекомерно забавяне на воденото разследване, ищецът не е бил конституиран като частен обвинител и граждански ищец във воденото наказателно производство, не променя качеството му на „жертва“ /пострадал/ от деянието, предмет на обвинението. Това свое качество, както бе посочено по-горе той има от момента на образуване на наказателното производство /30.01.1991г./ и това е датата, от която следва да се изчислява продължителността на периода, за който ще се решава дали срока на воденото производство е разумен.

С оглед обсъдените по-горе доказателства безспорно се установява допуснато нарушение за правото на разглеждане на делото в срок. Наказателното дело е продължило над 30 години. Безспорно следва да се отчете високата фактическа и правна сложност на образуваното досъдебно производство. Фактите, обосноваващи обвиненията са многобройни, като са посочени множество деяния, представляващи репресивни мерки спрямо огромен брой лица по време на т.нар. „възродителен процес“, което е налагало извършване на многобройни процесуални действия, засягащи широк кръг лица. Идентифицирани са 446 лица, затворени в ТВО Белене, чиито адреси е следвало да бъдат открити, като голяма част от тях не са били в страната. Същевременно, производството е водено срещу лица, заемащи високи длъжности, което също е затруднявало разследването. И все пак наказателно дело с обща продължителност над 30 години, при каквато и да е фактическа и правна сложност, каквито и обяснения да има за забавянето му, не може да е „проведено с дължимата грижа“. Тази продължителност, надхвърляща няколко пъти срока на абсолютната давност, не може да бъде оправдана с характера и сложността на общественото значимо дело, като причина за превишаване на разумния срок.

С поведението си ищецът по никакъв начин не е, а и не е бил в състояние, защото не е конституиран по делото, възпрепятствал воденето на разследването. Напротив, стремял се е с всякакви законни средства да способства за неговото ускоряване. Прекомерното забавяне е единствено и само по вина на властите. Прокуратурата не е изпълнила съвестно задълженията си по ръководство и надзор на досъдебното производство, така че разследването да приключи в срок, своевременно да бъдат събрани

релевантните доказателства, съответно да бъдат разпитани всички пострадали лица. Неприклучило в продължение на 30 години разследване, по което двукратно са образувани съдебни производство, които са прекратявани поради констатирани допуснати съществени процесуални нарушения и материалите са връщани за ново разследване на прокуратурата, не може да е водено с „дължимата грижа“.

С оглед на горното безспорно на ищеца се дължи обезщетение.

Относно неимуществените вреди, съгласно практиката на ЕСПЧ, съществува силна, но оборима презумпция, че неразумната продължителност на производството причинява такива, поради което поначало не е необходимо ищецът да твърди изрично и да доказва обичайните, типични неимуществени вреди, които винаги се търпят от лице, спрямо което гражданското съдебно производство е продължило извън рамките на разумния срок, като притеснения за неговото развитие и от евентуален неблагоприятен изход, накърняване на чувството му за справедливост и на доверието му в държавността поради забавянето на делото. Обезщетението за неимуществени вреди от деликта по чл. 26 от ЗОДОВ се определя глобално - за всички претърпени неимуществени вреди, причинени от този деликт. В този смисъл, неимуществените вреди са конкретно определими и глобално присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им в тяхната цялост, следва да е достатъчно по размер за репарирането им - в съответствие с общоприетия критерий за справедливост, но най-вече - с оглед особеностите на конкретния случай. Същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди; респ. - не следва да води до неоснователно обогатяване на ищеца. Поради това, размерът на обезщетението се определя с оглед общия критерий за справедливост по чл. 52 ЗЗД, като се вземат предвид и възприемането на понятието "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото и стандартът на живот в страната; следва да се отчита, че самото осъждане (признаването на факта на увреждащото поведение), само по себе си също има репариращ ефект за пострадалия, предвид нематериалния характер на увреждането му.

Предвид горното съдът намира, че действителният размер на

обезщетението е в размер на 15 000 лв. като в останалата част заявената претенция е неоснователна. Следва да се изтъкне, че по реда на чл. 26 ЗОДОВ държавата е длъжна да обезщети само вредите, които са пряка последица от неразумно забавените действия на правозащитните органи, но не и вредите от престъплението. В този смисъл Решение № 87 от 8.02.2024 г. на ВКС по гр. д. № 1088/2023 г., III г. о., ГК, което се споделя от настоящия състав.

Съображенията на съда за определяне на горния размер на обезщетение са следните:

На първо място следва да се вземе предвид обстоятелството, че и към датата на постановяване на настоящото решение, наказателното производство не е приключило, т.е. към момента същото вече продължава над 30 години.

На следващо място следва да се отче залогът на спора за ищеца.

Интересът за страната обикновено е свързан с предмета на делото, като от практиката на ЕСПЧ може да се направи изводът, че дела по трудови и равняващи се по ефекта си на трудови спорове, особено такива за отмяна на уволнение или на освобождаване от пост; дела за пенсии; дела за осиновяване; дела за упражняване на родителски права или за лични контакти с деца; дела на тежко болни хора, особено ако предметът им е свързан с тяхната болест; дела, отнасящи се до обезщетение за причинени телесни увреждания, за трудова злоупотреба, за насилие от страна на полицията или за незаконно задържане; дела, засягащи гражданско състояние; наказателни дела, при които обвиняемият или подсъдимият е с мярка за неотклонение „задържане под стража“ следва да се разглеждат по-бързо и с предимство, а в някои случаи и в особено кратки срокове. Завишеният интерес от бързото решаване на делото може да се дължи и на външни фактори, като например инфлация, която води до обезценяване на иска, или напреднала възраст на лицето.

Предметът на процесното дело е измежду посочените, поради което е изисквал по-завишено внимание от страна на ответната страна.

В конкретния случай забавянето на досъдебното производство е довело до това, че абсолютната давност за престъпленията, за които се води производството е изтекла през 2000 година, поради което очаквания от ищеца резултат вече е невъзможен, като една, от основните причини, ако не и

единствената такава, е именно продължилото в неразумен срок досъдебно производство.

Последното обосновава присъждането на неимуществени вреди в размер на по-висок от обичайните такива.

С оглед на горното първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която исковата претенция е оставена без разглеждане и вместо него бъде постановено друго, с което исковата претенция бъде уважена за сумата от 15 000 лв. и отхвърлена до пълния ѝ претендиран размер от 120 000 лв. като неоснователна

Неоснователни са възраженията на въззивника-ищец относно начина на присъждане на обезщетение с оглед определяне на пълния претендиран от 120 000 лв.

С Решение № 50280 от 11.09.2023 г. на ВКС по гр. д. № 4210/2021 г., IV г. о., ГК, постановено по реда на чл.290 от ГПК, е даден отговор на въпроса: кои правила следва да приложи съдът, за да определи справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди по иск с правно основание чл. 26 от ЗОДОВ, причинени с нарушаване на правото по чл. 6 § 1 от ЕКЗПЧОС, дали националните такива или стандартите, установени в практиката на ЕСПЧ по прилагането на чл. 6 § 1 от ЕКЗПЧОС в аспекта на правото на решаване и приключване на делото в разумен срок и за това кои критерии, конкретни факти и обстоятелства следва да вземе предвид и отчете съдът при определяне на справедливия размер на обезщетението по иск по чл. 26, ал. 1 от ЗОДОВ за неимуществени вреди от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6 § 1 от ЕКЗПЧОС и какво е значението им за размера на обезщетението и спадат ли към тези критерии стандартите, заложи в практиката на ЕСПЧ по въпроса за определяне на неимуществените вреди от нарушаване на това право?

Съставът на ВКС е приел, че: „Съдът ще трябва да определи обезщетението като вземе предвид всички обстоятелства, които са от значение за определяне на размера на обезщетението в конкретния случай, включително и тези установени с практиката на ЕСПЧ, а също така и с конкретното икономическо състояние и стандарта на живот в страната. При това така определения размер на обезщетението може да бъде по-нисък от присъждания от ЕСПЧ по аналогични случаи, но за други държави. Това важи

и за случаите когато се присъжда по-ниско обезщетение от това, присъждано за България, но в този случай размерът на обезщетението не трябва да е толкова минимален, че на практика да е налице липса на обезщетение или пък такъв, че да го прави неефективно, съгласно практиката на ЕСПЧ. Във всички случаи националният съд е длъжен да изложи мотиви към решението си, в които да даде убедителен отговор на това, защо присъжда обезщетение в приетия от него размер.“

Въззивният съд и при спазване на посочените критерии, по-горе се е обосновал защо счита, че обезщетение в размер на 15 000 лв. е достатъчен да репарира претърпените от ищеца неимуществени вреди от неразумно продължилото наказателно производство.

Предвид основателността и доказаността на главната претенция, основателен и доказан се явява акцесорния иск с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Неоснователна е въззивната жалба на ищеца и в частта за присъдената законна лихва, с твърдението, че такава се дължи три години назад, считано от датата на исковата молба. Въззивният съд споделя съдебната практика формирана по реда на чл. 290 от ГПК, съобразно която законната лихва се дължи от датата на исковата претенция.

С Решение № 87 от 8.02.2024 г. на ВКС по гр. д. № 1088/2023 г., III г. о., ГК, Решение № 50030 от 9.02.2023 г. на ВКС по гр. д. № 785/2022 г., IV г. о., ГК, е прието: «Тъй като горното парично обезщетение се дължи от ответната ПРБ за репарирането на всички процесни неимуществени вреди, причинени от неразумната продължителност на разследването по цитираните по – горе наказателни производства дела (проведено в разрез с чл. 6, § 1 от КЗПЧОС) – за целия процЕ. период от м. януари 1991 г. до 12.05.2020 г., то макар и да не е необходима покана за изпадането ѝ в забава за плащането му (чл. 84, ал. 3 ЗЗД), тази забава не би могла да настъпи преди изтичането на целия процЕ. период, за който се дължи главното парично задължение. Поради това, предявената по делото акцесорна претенция по чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава, е основателна за законната лихва върху присъжданата главница (допълнително от 10 000 лв.), считано от 12.05.2020 г., а не от претендираната с исковата молба дата 12.05.2017 г.“

В Решение № 30 от 3.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1701/2021 г., IV г. о.,

ГК, пък е прието: „Доколкото обезщетението има имуществен характер върху него се начислява законна лихва. Съдът е задължен да присъди законната лихва само ако е поискана в исковата молба, какъвто е именно конкретния случай. За да възникне отговорността на държавата да плати обезщетение на пострадалото лице е необходимо да се установи, че конкретният орган, за чието действие отговаря държавата, нарушава Конвенцията. В случая фактическия състав на непозволеното увреждане е бавността при разглеждане и решаване на делото и деликтът не се осъществява в началото на наказателното производство. Налице е специален фактически състав спрямо общия състав на непозволеното увреждане по чл. 45 ЗЗД, според който противоправното деяние следва да се изрази в забавяне решаването на делото в един нормален, разумен срок. Самата бавност, както и разумният срок, в рамките на който следва да бъде разгледано и решено делото, следва да се установят от съда. В случая вредите се дължат за бездействие на органите на прокуратурата, което се установява в производството по обезщетяване, поради което вземането за лихви за забава започва да тече от момента на предявяване на иска за тяхното установяване, т. е. от предявяването на иска, а не от датата на образуване на неприключилото наказателно производство. Исковите по чл. 26 са специални и целят получаване на обезщетение за претърпените вреди от прекомерно забавеното правосъдие, а не се отнасят до правния спор по съществуването на делото пред гражданския или наказателния съд.“

По отговорността за разноските:

Ищцата не претендира разноски.

Въззивникът-ответник Прокуратурата на Република България не е правил разноски в процеса, поради което такива също не му се дължат.

Водим от горното, Апелативен съд - София, 8-ми граждански състав

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА като недопустимо Решение № 4438 от 11.08.2023 г., постановено по гр.д. № 8504/2022 г., Софийски градски съд, I-30 състав, **в частта**, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на С. Б. Г., ЕГН ***** сумата от 12 000 лв. по иск с правно основание чл.26 от ЗОДОВ за определяне на глобално обезщетение за претърпените от

него вреди, което обезщетение да калкулира неимуществените вреди и остойностяване на имуществените такива от загубата на възможностите от бавенето на делото, от нарушаване правото му на разглеждане и приключване в разумен срок на сл. д. № 1/1991 г., преобразувано в сл.д. №780-II/1998г. по описа на ВОП – София, преобразувано в ДП № II - 048/1999 г. по описа на ВОП – София за периода от образуване на производството през януари 1991 г. до предявяване на исковата молба – 10.08.2022 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане, както и **в частта**, с която съдът е отхвърлил искът за разликата над присъденото обезщетение от 12 000 лв. до предявения размер от 270 000 лева, **в частта**, с която съдът е отхвърлил претенцията за законна лихва за периода от 10.08.2019 г. до датата на исковата молба и ПРЕКРАТЯВА като недопустимо производството по този иск.

ОТМЕНЯ Решение № 4438 от 11.08.2023 г., постановено по гр.д. № 8504/2022 г., Софийски градски съд, I-30 състав, **в частта**, имаща характер на определение, в която Софийски градски съд, I-30 състав е оставил без разглеждане предявения от С. Б. Г. срещу Прокуратурата на Република България иск за осъждането на ответника да заплати на ищеца на основание чл.26 ал.1 във вр. с чл. 6, § 1 КЗПЧОС сумата от 120 000 лв., ведно със законната лихва, считано от 10.08.2019 г. до окончателното изплащане на задължението и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на основание чл.26 от ЗОДОВ във вр. с чл. 6, § 1 КЗПЧОС на С. Б. Г., ЕГН *****, гр.***, ул. „***“ № **, вх.*, ет.*, ап.**, със съдебен адрес: гр. София, ул. „Три уши“ № 6А, бл.5, ет.2, офис 10, адвокат Е. Ф., сумата от 15 000 лв. (петнадесет хиляди лв.), ведно със законната лихва, считано от 10.08.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на нарушение на правото на разглеждане и решаване на сл. дело с №1/1991 г., в последствие преобразувано в сл. дело № 780-II/1998 г. по описа на ВОП София, а сега ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП София в разумен срок, като ОТХВЪРЛЯ като неоснователен искът за разликата над присъдената сума от 15 000 лв. до пълния претендиран размер от 120 000 лв., както и искът за заплащане на за законна лихва върху главницата, считано от 10.08.2019 г. до 09.08.2022 г.

ПОТВЪРЖДАВА Решението в останалата част.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____